

Koczergi, 20 sierpnia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie
ul. Marii Curie – Skłodowskiej 40
20 – 029 Lublin

za pośrednictwem

Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru
Budowlanego w Lublinie
ul. Karłowicza 4
20-027 Lublin

Skarżący: Stowarzyszenie
„Nad Piwonią”
Koczergi 53 A
21-200 Parczew

Organ administracji: Wojewódzki
Inspektor Nadzoru Budowlanego w Lublinie

Uczestnik: 1. **DMG spółka z o.o. w Wierzbówce**
2. **Sławomir Czech**
3. **Danuta Czech**

SKARGA

Stowarzyszenia „Nad Piwonią” w Koczergach
na decyzję Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie z 18 lipca
2016 r. (znak ZOA-XV.7221.14.2016) utrzymującą w mocy decyzję Powiatowego
Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 22 lutego 2016 r. znak:
PINB.7355/C/10/2013

Na podstawie art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi zaskarżamy w całości decyzję Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie z 18 lipca 2016 r. (znak ZOA-XV.7221.14.2016) utrzymującą w mocy decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 22 lutego 2016 r. znak: PINB.7355/C/10/2013 i zarzucamy jej:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 72 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz.U. Nr 199, poz. 1227) poprzez zaaprobowanie błędnego poglądu organu I instancji, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, podczas gdy wyłączenie to dotyczy tylko sytuacji odstąpienia od zatwierzonego projektu budowlanego dotyczącego charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji które nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zaś w przedmiotowej sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, , a co za tym idzie przepis art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i inwestor powinien uzyskać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych,

2) art. 35 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane poprzez zaaprobowanie przez organ II instancji niesprawdzenia przez organ I instancji w toku postępowania zgodności projektu budowlanego zamiennego z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a także poprzez niestwierdzenie naruszeń, w zakresie określonym w art. 35 ust. 1 pkt. 1 w/w ustawy i nienałożenie postanowieniem obowiązku usunięcia tych nieprawidłowości w określonym terminie, pomimo ich wystąpienia.

II. naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, mające wpływ na wynik sprawy, a to:

1) art. 149 § 2 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. poprzez brak przeprowadzenia postępowania co do istoty sprawy mimo dorozumianego przyjęcia, że zaszły przesłanki z art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. a skoncentrowanie się li tylko na fakcie, że decyzja Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia biogazowni była znana organowi I instancji;

2) art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez niepodejmowanie z urzędu wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy i niepełne zebranie materiału dowodowego, a także poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy poprzez dorozumiane potwierdzenie bezzasadnego i sprzecznego z zasadami logiki uznania PINB, że zrealizowana biogazownia będąca przedmiotem postępowania administracyjnego odpowiada i jest zgodna z raportem oddziaływania na środowisko uwzględnionego w decyzji Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. NPO.III.7624.12/09 podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z raportem i warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie powinien zostać zatwierdzony;

3) art. 7, 77, 80 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez skoncentrowanie się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji tylko na okoliczności że decyzja Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia biogazowni była znana organowi I instancji przed wydaniem kwestionowanej decyzji PINB z 17 sierpnia 2012 r. w sytuacji w której wobec, co najmniej, dorozumianego przyjęcia, że zaszła przesłanka z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. organ winien przeprowadzić postępowanie co do istoty sprawy

4) art. 11 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez wydanie skarżonej decyzji bez odniesienia się do wszystkich zarzutów i twierdzeń strony;

Na podstawie art. 145 § 1 p.p.s.a. wnosimy o uchylenie zaskarżonej decyzji organu drugiej instancji w całości i zasądzenie na rzecz skarżącego, od organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 22 lutego 2016 r. znak PINB.7355/C/10/2013 PINB w Parczewie odmówił uchylenia decyzji własnej z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazowania o mocy 1,3 MW zlokalizowanej na działkach 409 i 410 położonych w miejscowości Koczergi gm. Parczew realizowanej przez DMG sp. z o.o. z siedzibą w Wierzbówka 38. Skarżona w niniejszej skardze decyzja Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie z 18 lipca 2016 r. (znak ZOA-XV.7221.14.2016) utrzymująca w mocy decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 22 lutego 2016 r. znak: PINB.7355/C/10/2013 jak i poprzedzającą ją decyzja PINB w Parczewie zostały wydane z naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i wobec tego nie mogą ostać się w obrocie prawnym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zaskarżona decyzja narusza art. 72 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz.U. Nr 199, poz. 1227) ponieważ organ nadzoru budowlanego szczebla powiatowego błędnie uznał, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Zaskarżona decyzja została bowiem wydana bez ponownego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wyłączenie o którym mowa w art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczy tylko sytuacji odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego. W przedmiotowej zaś sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, a co za tym idzie przepis art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i inwestor powinien uzyskać ponowną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Procedura taka nie miała miejsca, co samo w sobie

przemawia za wadliwością zaskarżonej decyzji. Powyższe zapatrywanie potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2013 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II SA/Lu 1062/12 (dotyczącej dopuszczenia odwołującego się do udziału w niniejszym postępowaniu na prawach strony), w którego tezie sąd ten wskazał, że „Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, ale jedynie wówczas, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej”. W przedmiotowej zaś sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, a co za tym idzie przepis art.72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i inwestor powinien uzyskać ponowną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przedwydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. W tym miejscu wskazania wymaga, że inwestycja DMG sp. z o.o. polegająca na budowie biogazowni została zrealizowana niezgodnie z wytycznymi zawartymi w decyzji środowiskowej. Zarówno bowiem pierwotny projekt budowlany, jak i projekt budowlany zamienny nie są zgodne z wydaną na potrzeby tej inwestycji decyzją środowiskową. Niezgodność ta szczególnie rażąco wyraża się w zainstalowaniu czterech otwartych zbiorników na poferment płynny oraz w zlokalizowaniu miejsca składowania pofermentu stałego na otwartym placu. Założenia z decyzji środowiskowej wskazujące na konieczność zastosowania zamkniętych zbiorników na poferment nie zostały bowiem uwzględnione zarówno w projekcie budowlanym pierwotnym, jak i zamiennym. Nie jest zachowana również odległość biogazowni od obszarów z zabudową mieszkaniową, która powinna wynosić według projektu 800 metrów, podczas gdy w rzeczywistości wynosi ok. 500 metrów. Podkreślić należy, że przy tak prowadzonej budowie biogazowni rozdrobniony substrat trafia do hydrolizerów, gdzie jest podgrzewany i poddany odpowietrzaniu, zaś wytworzony w kiszonce biogaz wraz z substancjami odorowymi uchodzi przez system wentylacyjny do atmosfery. Proces taki jest źródłem emisji zarówno metanu jak i substancji odorowych. Wskazania wymaga, że zbiorniki na poferment płynny są zbudowane bez dachu lub innej powłoki zapewniającej szczelność, co dodatkowo wpływa na uciążliwość tej inwestycji. Szczegółowy opis

nieprawidłowości technicznych projektu budowlanego w stosunku do wydanej decyzji środowiskowej odwołujący zamieścił w piśmie zatytułowanym podanie /odwołanie/ o stwierdzenie nieważności z dnia 7 września 2012 r. (w aktach sprawy). Odstąpienia przez inwestora w toku realizacji wspomnianej inwestycji od wymogów określonych w decyzji środowiskowej, polegały m.in. na: - realizacji biogazowni w odległości ok. 500 m od obszarów z zabudową mieszkaniową (zamiast wymaganej w tej decyzji odległości 800 m), - realizacji otwartego składowiska substratów (placu do zakiszania), otwartego składowiska pofermentu, otwartych zbiorników wody pofermentacyjnej, hydrolizera i kogeneratora – z naruszeniem zasad niepogarszania jakości powietrza. - braku pasa zieleni izolacyjnej spełniającego wymogi określone w decyzji środowiskowej, - niespełnienia wymaganego decyzją środowiskową ograniczenia czasu magazynowania odpadów pofermentacyjnych do niezbędnego minimum, niedochowania wymogu szczelnego zamknięcia zbiorników na ciecz fermentacyjną. Należy więc przyjąć, że dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego spowodowały zmiany uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej, co powoduje konieczność ponownego jej uzyskania. Stowarzyszenie w niniejszym odwołaniu podtrzymuje wszelkie zarzuty i twierdzenia dotyczące niezgodności projektu zamiennego z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zawarte w ww. piśmie z 7 września 2012 r. Przy tak dużych nieprawidłowościach i odstępstwach od warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zaskarżona decyzja nigdy nie powinna zostać wydana w kształcie w jakim została wydana a projekt budowlany zamienny nie powinien być zatwierdzony.

W uzasadnieniu zarzutu I.2 stwierdzić trzeba, że decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie narusza również art. 35 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane ponieważ organ nadzoru budowlanego nie sprawdził przed wydaniem decyzji odmawiającej uchylecia decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego zgodności projektu budowlanego z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Projekt budowlany (zarówno pierwotny, jak i zamienny) jest niezgodny z ustaleniami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

co narusza art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Różnice pomiędzy projektem budowlanym, zarówno pierwotnym jak i zamiennym, a wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach nie odpowiadają przepisom prawa jak również są wyjątkowo uciążliwe dla otoczenia, ponieważ przy funkcjonowaniu biogazowni z otwartymi zbiornikami na poferment i w mniejszej niż zakładano odległości od zabudowań będzie ona emitować do otoczenia immisje w postaci uciążliwego smrodu i wyziewów. Organ nadzoru budowlanego I instancji wadliwie nie stwierdził naruszeń, w zakresie określonym w art. 35 ust. 1 pkt. 1 w/w ustawy, i nie nałożył postanowieniem obowiązku usunięcia tych nieprawidłowości w określonym terminie, pomimo ich wystąpienia. Naruszeń, w tym zakresie, nie stwierdził również organ II instancji całkowicie, choć milcząco, aprobując postępowanie organu I instancji.

Jak zauważa się w orzecznictwie sądowym, decyzja o której stanowi art. 51 ust. 4 prawa budowlanego zastępuje decyzję o pozwoleniu na budowę, ponieważ legalizuje roboty budowlane w zakresie w jakim inwestor odstąpił od zatwierdzonego pozwolenia budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę. Oznacza to, że po przedstawieniu przez inwestora organowi nadzoru budowlanego projektu budowlanego zamiennego, obowiązkiem tego ostatniego jest dokonanie jego merytorycznej oceny pod kątem wymogów wskazanych w art. 35 ust. 1 prawa budowlanego, a więc zwłaszcza zgodności z ustaleniami decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi oraz oceny kompletności projektu i posiadania wymaganych opinii, uzgodnień i pozwoleń. Wymogom tym winien odpowiadać również projekt budowlany zamienny, ponieważ do zmian projektu budowlanego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące tego projektu (red. Z. Niewiadomski, "Prawo budowlane. Komentarz." C. H. Beck 2011, s. 572-573, Nb 2) (por. wyrok WSA w Poznaniu z 26 lipca 2012 sygn. akt IV SA/Po 80/12, opubl. CBOSA).

W uzasadnieniu zarzutu II.1 wskazać trzeba, że organ nadzoru budowlanego zarówno pierwszej jak i drugiej instancji dopuściły się również naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, które to naruszenia miały wpływ na treść zaskarżonej decyzji jak i decyzji organu I instancji. Naruszeniem mającym największy wpływ na treść zaskarżonej decyzji było uchybienie przepisom art. 149 § 2 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. poprzez brak przeprowadzenia postępowania co do

istoty sprawy mimo dorozumianego przyjęcia, że zaszła przesłanka z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. a skoncentrowanie się li tylko na fakcie, że decyzja Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia biogazowni była znana organowi I instancji;

Trafnie zauważa organ II instancji, że we wznowionym postępowaniu sprawa powinna być ponownie rozstrzygnięta o ile zachodzą przesłanki z art. 145 § 1 k.p.a.

W sprawie niniejszej przesłanka taka zachodzi, wszak Stowarzyszenie nie uczestniczyło w postępowaniu zakończonym decyzją PINB z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazowania, choć jak się później okazało, niedopuszczenie Stowarzyszenia do postępowania w tej sprawie było wadliwie. Zachodzi zatem przesłanka o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

Wskazać dodatkowo należy, że Stowarzyszenie nie mogło aktywnie uczestniczyć w postępowaniu zakończonym ww. decyzją PINB, skoro w żadnej formie nie zostało dopuszczone do udziału w postępowaniu. Jest niekwestionowane bowiem, że organizacja społeczna może brać udział w postępowaniu administracyjnym na prawach strony (art. 31 § 3 k.p.a.) dopiero po dopuszczeniu jej do udziału w tym postępowaniu, co powinno nastąpić przez wydanie pozytywnego postanowienia z art. 31 § 2 k.p.a. (por. wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2005 r., OSK 1755/04 - ONSA 2005, z. 6, p. 111), ale może być także wynikiem faktycznego uczestniczenia jej w postępowaniu administracyjnym (por. wyroki NSA z dnia: 17 listopada 1988 r., IV SA 855/88 - ONSA 1990, nr 1, poz. 3 i 20 października 2005 r., II OSK 94/05 - LEX nr 201347).

W rozpatrywanej sprawie w następstwie wniesionej do Sądu przez Stowarzyszenie skargi na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w sprawie Sąd uchylił postanowienia organów w tym przedmiocie.

Doszło zatem do wydania decyzji kończącej postępowanie w sprawie zanim postanowienie o odmowie dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w tym postępowaniu stało się prawomocne, przy czym okazało się, że odmowa ta była wadliwa.

Wydanie decyzji kończącej postępowanie w sprawie przed wyczerpaniem przez Stowarzyszenie środków zaskarżenia postanowienia o odmowie dopuszczenia go do udziału w postępowaniu w tej sprawie, nastąpiło bez jego przyczynienia się do

takiego toku postępowania choćby z tej przyczyny, że wniosek Stowarzyszenia, złożony przed wydaniem decyzji w I instancji został rozpoznany dopiero po wydaniu decyzji w I instancji.

W tym stanie rzeczy merytoryczne zarzuty Stowarzyszenia, skrótowo opisane powyżej, zaś w całej rozciągłości przedstawione w piśmie z 7 września 2012 r. – przyjmując stanowisko organu II instancji za słuszne – w ogóle nie mogłyby być rozpoznane ani organ w żaden sposób nie mógłby się do nich odnieść skoro po wznowieniu postępowania organy powinny skupić się tylko na fakcie czy decyzja Burmistrza o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji była znana organowi I instancji.

Pogląd ten jest błędny. Wskazać należy, że w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych w przypadku wznowienia postępowania właściwy organ orzeka już według stanu prawnego i faktycznego z daty wydania nowej decyzji w tej sprawie, zaś jeżeli strona nie brała bez własnej winy udziału w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy, to została także pozbawiona możliwości składania wniosków i podnoszenia zarzutów wobec dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Stąd tak ważne jest to uprawnienie dla strony postępowania, w rozumieniu art. 28 w zw. z art. 7 k.p.a., które musi być także zabezpieczone w postępowaniu wznowieniowym (por. np. wyrok NSA z 10 marca 2015 r. II OSK 1903/13, opubl. CBOSA).

Nowymi faktami w świetle art. 145 § 1 pkt 5 mogą być także okoliczności faktyczne wskazywane przez Stowarzyszenie w toku swoich wystąpień w tym szczególnie w piśmie z 7 września 2012 r.

Organ prowadzący postępowanie w sprawie wznowienia postępowania w celu rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej nie jest związany ustaleniami stanu faktycznego i prawnego dokonanymi w postępowaniu, w którym zapadła decyzja ostateczna. Istotą wznowionego postępowania i uchylenia dotychczasowej decyzji jest powrót do odpowiedniego stadium zwykłego postępowania. Nową decyzją, rozstrzygającą o istocie sprawy, wydaje się tak, jak gdyby sprawa nie była w danej instancji rozstrzygnięta (por. np. wyrok WSA w Gliwicach z 22 lipca 2011 r. II SA/GI 235/11, opubl. CBOSA).

W uzasadnieniu zarzutu II.2 wskazać trzeba, że uchybienia przepisom art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez niepodejmowanie z urzędu wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz

załatwienia sprawy a także niepełne zebranie materiału dowodowego dopuściły się organy obu instancji. Przepisy te zostały naruszone poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy oraz bezzasadne i sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że inwestor wykonał obowiązek nałożony decyzją i dostarczył projekt budowlany zamienny, w którym zostały uwzględnione zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót budowlanych, podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W żadnym też razie nie można uznać, że organ administracji publicznej dokonał oceny dowodów na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny z siedzibą w Warszawie w wyroku z dnia 9 marca 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V SA/Wa 2454/10 „Zebranie całego materiału dowodowego to zebranie dowodów dotyczących wszystkich mających znaczenie prawne dla sprawy faktów. Ich określenia dokonuje organ administracji publicznej w oparciu o przepis prawa materialnego będący podstawą prawną rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie materiału dowodowego polega zaś na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, które uwzględnia wzajemne powiązania między nimi, w celu uzyskania jednoznaczności ustaleń faktycznych i prawnych. Ocena materiału dowodowego następuje natomiast zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, określoną w art. 80 KPA. Dopiero kompletny materiał dowodowy zebrany i oceniony w sposób określony w art. 7, 77 i 80 KPA może stanowić podstawę decyzji administracyjnej”. Odnosząc przedmiotowy wyrok do niniejszej sprawy należy uznać, że organ pierwszej instancji dokonał nie tylko wybiórczej i niepełnej oceny zebranego materiału dowodowego, ale także nie zebrał go w sposób należyty – w żaden bowiem sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy nie rozstrzyga o trafności bądź wadliwości zarzutów stawianych przez Stowarzyszenie w odniesieniu do realizacji przedmiotowej inwestycji a organ II instancji potwierdził takie wadliwe postępowanie organu I instancji. Zarzuty stawiane przedmiotowemu projektowi zamiennemu w wystąpieniu Stowarzyszenia z dnia 7 września 2012 r., skrótkowo powtórzone w odwołaniu i niniejszej skardze, w razie ich uwzględnienia przez organ doprowadzić musiałyby do stwierdzenia, że projekt zamienny jest sprzeczny z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach i jako taki nie może zostać zatwierdzony a postępowanie winno zakończyć się decyzją uchylającą decyzję PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 i odmawiającą

zatwierdzenia projektu budowlanego zamiennego. Zadaniem organu jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, w kontekście niniejszego postępowania także odniesienie się do szczegółowych zarzutów podnoszonych przez Stowarzyszenie w toku sprawy. Już z wyroku WSA w Lublinie z 23 kwietnia 2013 r. (sygn. akt II SA/Lu 1062/12) zapadłego na tle sprawy realizacji inwestycji biogazowni w Koczergach wynika, że skarżące Stowarzyszenie skierowało w dniu 7 września 2012 r. pismo, w którym opisało w sposób bardzo obszerny zagrożenia dla lokalnego środowiska przyrodniczego wynikające z odstąpienia – na etapie realizacji przedmiotowej inwestycji - od uwarunkowań określonych w ostatecznej decyzji środowiskowej, wydanej dla tego przedsięwzięcia. W tej sytuacji obowiązkiem organów było odniesienie się do całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach administracyjnych sprawy. Zgodnie bowiem z art. 7 K.p.a. organ ten zobowiązany był podjąć z urzędu wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Organ II instancji – koncentrując się w treści uzasadnienia swojej decyzji wyłącznie na kwestii znajomości przez organ I instancji treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji popełnił analogiczne błędy w tym względzie. Na dodatek jeszcze – jako uzasadnienie do zarzutu II. 3 i 4 wskazać należy, że w toku swoich ustaleń jak i w treści uzasadnienia nie odniósł się w żadnym zakresie do przesłanki wznowienia o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., która to przesłanka była podnoszona przez Stowarzyszenie we wniosku o wznowienie. Powyższe pozwala przyjąć, że w sposób dorozumiany oba organy administracji uznały przedmiotową przesłankę za zaistniałą – uprawdopodobnia to fakt, że Stowarzyszenie zostało dopuszczone do udziału w sprawie na prawach strony i okoliczności tej na późniejszym etapie organy nadzoru budowlanego nie kwestionowały jednak należycie sporządzone uzasadnienie decyzji obu instancji winno zawierać jakieś stwierdzenia w tej kwestii skoro, po myśli art. 149 § 2 k.p.a., postępowanie po wznowieniu przeprowadza się między innymi w zakresie przyczyn wznowienia.

Zgodnie z ww. art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno zwłaszcza zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, a także przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie

podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Z przepisu tego wynika bowiem, że w dziedzinie faktów uzasadnienie musi wyjaśnić okoliczności wskazujące na potrzebę lub konieczność wydania decyzji w danej sprawie i wobec określonych podmiotów oraz ich wpływ na treść jej rozstrzygnięcia, a w sferze prawa chodzi o skazanie normy obowiązującej i jej znaczenia ustalonego w drodze wykładni (por. J. Zimmermann, Motywy decyzji administracyjnej i jej uzasadnienie, Warszawa 1981, s. 118). Uzasadnieniu skarżonej decyzji można postawić analogiczne zarzuty jak uchylonemu przez WSA w Lublinie wyrokiem z 23 kwietnia 2013 r. (sygn. akt II SA/Lu 1062/12) postanowieniu LWINB - przedmiotowe uzasadnienie nie spełnia cech dobrego uzasadnienia, jest niekompletne i pozorne, gdyż nie odnosi się do najistotniejszych elementów stanu faktycznego sprawy, pomijając milczeniem zasadniczą część argumentów motywujących – zdaniem skarżącego Stowarzyszenia – wadliwość decyzji PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych i wybiórczo analizuje niektóre tylko przyczyny wznowienia nie przeprowadzając takiej analizy ani w odniesieniu do przesłanki o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. ani w pełni w zakresie o którym mowa w art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. (nie odnosi się w żaden sposób do nowych okoliczności faktycznych podnoszonych przez Stowarzyszenie poza kwestią znajomości decyzji środowiskowej przez organ I instancji) ani w zakresie jaki jest niezbędny dla ponownego rozstrzygnięcia sprawy.

W uzasadnieniu zarzutu II.4 wskazać trzeba, że fakt, iż organ wydaje decyzję bez odniesienia się do zarzutów strony, powoduje, że decyzja taka wymyka się kontroli instancyjnej i sądownoadministracyjnej pod względem zgodności z przepisami prawa materialnego. W konsekwencji nie jest również możliwe zbadanie, czy dokonana przez organ administracji ocena materiału dowodowego była prawidłowa ze względu na kryteria wskazane w art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 2006 r. III SA/Wa 1164/06, opubl. CBOSA). Już sam ten fakt uzasadnia uchylenie przedmiotowej decyzji – skoro nie ma możliwości miarodajnej oceny postępowania organu administracji wobec faktu, iż zbył on milczeniem konkretne, rzeczowe i merytoryczne zarzuty zawarte w odwołaniu Stowarzyszenia i innych wystąpieniach Stowarzyszenia, w tym te które zostały zawarte w piśmie z 7 września 2012 r.

koncentrując się wyłącznie na kwestii znajomości przez organ I instancji decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia.

Zasada przekonywania nie zostanie zrealizowana, gdy organ pominięciem milczeniem niektóre dowody czy też twierdzenia lub wyjaśnienia strony, albo nie odniesie się do faktów istotnych dla sprawy - okoliczności podnoszonych przez stronę. Organ administracji, który nie ustosunkowuje się do twierdzeń uważanych przez stronę za istotne dla sposobu załatwienia sprawy, uchybia obowiązkom wynikającym z art. 8 i 11 k.p.a. Zaniechanie przez organy administracji państwowej uzasadnienia swych decyzji (postanowień) w sposób przekonujący, a więc odnoszący się do wszystkich zarzutów, zgodny z zasadami wyrażonymi w art. 7-9 i 11 k.p.a. skutkuje wadliwością tych decyzji jako naruszających dyspozycję art. 77, 80, 81 i art. 107 § 3 k.p.a. (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 lipca 2001 r. IV SA 703/99 opubl. LEX, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 27 stycznia 2016 r. IV SA/Po 496/15 i liczne inne).

Mając na względzie przedstawione powyżej zarzuty wnosimy o uchylenie zaskarżonej decyzji organu drugiej instancji w całości.

Zarząd Stowarzyszenia

Załączniki:

4 odpisy skargi

odpis KRS Stowarzyszenia

dowód wniesienia opłaty od skargi